

De Failliete Hypocrisie van het Westen: Sancties, Stilte en de Afdaling naar Totale Oorlog

Door Frank , 27 juli 2026

De Failliete Hypocrisie van het Westen: Sancties, Stilte en de Afdaling naar Totale Oorlog

In de zomer van 2026 staat de Europese politieke orde meer dan ooit bloot aan de genadeloze blik van de geschiedenis. Wat na de Tweede Wereldoorlog werd gepresenteerd als een onwrikbaar project van vrede, welvaart, mensenrechten en gedeelde waarden, is in rap tempo ontaard in een elitair, oorlogszuchtig machtsapparaat. Dit apparaat offert zijn eigen bevolking op het altaar van geopolitieke obsessies en imperiale reflexen, terwijl het tegelijkertijd een doofpotoperatie van epische proporties voert over de eigen misdaden en die van zijn bondgenoten.

Door Frank Dumon

Dit artikel synthetiseert drie cruciale bronnen van analyse die samen een onthutsend, maar noodzakelijk beeld schetsen van onze tijd.

1. [Bankrupt and fraudulent: EU sanctions Russia while silent on U.S., Israeli genocide](#)
Gecensureerd in de EU

Een scherpe veroordeling van het EU-sanctiebeleid tegen Rusland, dat niet alleen economisch zelfmoord is, maar ook juridisch illegaal is.

2. [Unrelenting chaos around the globe](#)

Een transcript van de onverschrokken parlementariërs Mick Wallace en Clare Daly, die de wereldwijde escalatie in Iran, de verstikking van Cuba en de militariseringswaan in Europa genadeloos ontleden.

3. [Francesca Albanese: We are in the hands of predatory elites](#)

De getuigenis van VN-rapporteur Francesca Albanese over de systematische, juridisch als genocide te kwalificeren vernietiging in Gaza.

Voor de kritische geest in Europa is het niet langer een kwestie van politieke voorkeur of ideologische nuance. Het is een morele en intellectuele noodzaak om deze dynamiek te doorgronden, te benoemen en te weigeren mee te gaan in de gecentraliseerde propaganda. We zijn getuigen van het einde van een illusie: de illusie dat het Westen nog langer de morele scheidsrechter van de wereld kan zijn.

De Illusie van Europees Moreel Gezag: Sancties als Instrument van Totale Oorlog

De Europese Unie heeft deze week haar 21ste pakket aan politieke en economische sancties tegen de Russische Federatie afgekondigd. Met een bijna religieuze, sanctimonieuze zelfrechtvaardiging claimen de leiders van de 27 lidstaten dat deze maatregelen een noodzakelijke en principiële afstraffing zijn voor de zogezegd '**ongeprovoceerde agressie**' en invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022. Wie echter voorbij de gecentraliseerde, monolithische westerse mediapropaganda kijkt en de objectieve historische feiten onder ogen durft te zien, herkent in deze retoriek niets anders dan een farce van historische proporties.

De geschiedenis leert ons dat dit conflict niet uit de lucht kwam vallen. Het is het directe, voorspelbare resultaat van decennia van provocaties. Het begon met de door de Verenigde Staten en hun NAVO-partners georkestreerde, gewelddadige staatsgreep in Kiev in 2014 (de Euromaidan), gevolgd door de bewuste bewapening, financiering en politieke ondersteuning van een regime dat door het Westen werd ingezet als een geopolitiek rammei tegen Rusland. Dat een groot deel van de Europese bevolking zich van deze geschiedenis onbewust is, is geen toeval, maar het directe resultaat van jarenlange, systematische hersenspoeling door de westerse media, die elke nuance uitbant ten gunste van een zwart-wit narratief van 'goed

tegen kwaad'.

Het sanctiebeleid van de EU moet dan ook niet worden begrepen als een instrument van diplomatieke druk, noch als een daad van morele steun aan Oekraïne als slachtoffer. Het is, zoals een voormalige Franse minister van Financiën in maart 2022 onhandig maar onthullend toegaf, een vorm van 'Totale Oorlog'. Het is economische oorlogsvoering, bedoeld om de Russische infrastructuur, de munt en de samenleving te vernietigen. Dit gebeurt parallel aan en ter ondersteuning van de militaire aanvallen van het door de NAVO bewapende Oekraïense regime, dat nu langeafstandsraketten inzet om diepe Russische olie- en gas infrastructuur te treffen.

Het doel is identiek: maximale confrontatie om Rusland te verslaan, niet om vrede te stichten.

Deze unilaterale sancties zijn niet alleen contraproductief; ze zijn fundamenteel illegaal onder het internationaal recht. Ze schenden expliciet het Handvest van de Verenigde Naties, dat dergelijke economische dwangmiddelen verbiedt, en vormen in wezen een daad van criminele agressie. De EU begaat hiermee, net als de Verenigde Staten die momenteel meer dan 30 landen (waaronder Rusland, China, Iran, Venezuela en Cuba) het slachtoffer maken van economische chantage, een flagrante schending van de soevereiniteit van andere naties.

Het beleid voldoet bovendien aan de klinische definitie van waanzin: het herhaaldelijk uitvoeren van dezelfde nutteloze actie in de verwachting van een ander resultaat. Rusland is ongetwijfeld het meest gesanctioneerde land in de moderne geschiedenis, met honderden getroffen banken, bedrijven en individuen. Toch is de Russische economie niet ingestort. Integendeel, het land heeft zijn handelsstromen succesvol geheroriënteerd naar het Globale Zuiden en Azië. In een ironische, tragische draai van het lot zijn het de Europese economieën die zwaar lijden onder deze zelfopgelegde uitsluiting. Het verlies van betaalbare Russische energie heeft geleid tot een snelle, onomkeerbare de-industrialisatie van het continent. Duitsland, ooit de onbetwiste economische motor van Europa, ziet zich genoodzaakt duurder Amerikaans vloeibaar aardgas (LNG) te importeren. Dit ondermijnt de historische concurrentiepositie van de Europese industrie en maakt het continent afhankelijk van de grillen van Washington.

De rekening wordt onvermijdelijk gepresenteerd aan de Europese burger. Een bevolking van 500 miljoen mensen wordt geconfronteerd met een catastrofale levensduurte, direct en aantoonbaar veroorzaakt door het beleid van hun eigen

leiders. Deze zogenaamde volksvertegenwoordigers decimeren hun eigen samenlevingen zonder enig democratisch mandaat. Ze leggen een ruïneus beleid op als een dictaat, wat de spanningen en vijandigheden richting een allesomvattende oorlog verder aanjaagt.

De barsten in dit failliete bouwwerk worden inmiddels zichtbaar voor iedereen die wil kijken. De onderhandelingen over het 21ste sanctiepakket waren chaotisch en zeker niet unaniem. Griekenland eiste vrijstellingen voor de internationale scheepvaart van Russische olie en gas. Duitsland en Portugal vroegen om uitzonderingen voor sancties op de Russische visserij. Oostenrijk, Bulgarije, Frankrijk en Italië dienden allemaal beroepen in om hun diverse nationale economische belangen te beschermen. Zoals [Euronews](#) kopte: **Chaotische sanctieonderhandelingen onthullen barsten in het EU-front tegen Rusland**. Een [diplomaat](#) verwoordde het kernachtig: "Het wordt steeds moeilijker om gemeenschappelijke grond te vinden. De Commissie raakt uit opties. Elk pakket wordt complexer en kost meer tijd om te onderhandelen." Dit is het geluid van een politiek insolvente elite in Brussel. Drijvend op een diepgewortelde Russofobie, maken deze ambtenaren de Europese burger tot slachtoffer van hun eigen falende, illegale ideeën.

De Hypocrisie van het Westen: Stilte rond Iran, Cuba en Palestina

De ware aard van deze Europese leiderschapscrisis wordt echter pas volledig zichtbaar wanneer we de blik verruimen naar het mondiale toneel. De hypocrisie is schrijnend en onweerlegbaar. Terwijl Brussel zich bezighoudt met de 21ste ronde van anti-Russische sancties, blijft het volledig stil over de massale oorlogsmisdaden die door de Verenigde Staten en het Israëlische regime worden gepleegd. Deze dubbele standaard is geen toevallige diplomatieke blinde vlek; het is het onmiskenbare bewijs van systematische fraude, politiek bankroet en morele corruptie. Er was een tijd dat sommige Europese politici zich uitspraken tegen Amerikaanse oorlogen. Die tijd is voorbij. De gehele Europese politieke klasse is verrot door corruptie en medeplichtigheid.

De Escalatie en Blokkade van Iran: Oorlogsmisdaden in de Schaduw

Zoals Mick Wallace en Clare Daly in hun recente analyse onthullend benadrukken, is de escalatie in het Midden-Oosten tot een kritiek en levensgevaarlijk punt gekomen. De Verenigde Staten voeren al maanden een agressieoorlog tegen Iran, met dagelijkse en nachtelijke bombardementen op kritieke infrastructuur. Dit gebeurt niet in een geopolitiek vacuüm, maar vaak expres tijdens lopende

onderhandelingsprocessen, een tactiek van pure intimidatie. De geschiedenis herhaalt zich op sinistere wijze: de VS bombardeerden Iran ook tijdens onderhandelingen in juni 2025 en opnieuw in februari 2026.

Recentelijk, tijdens de rouwperiode na het overlijden van Ayatollah Khamenei, intensifieerden de Amerikaanse aanvallen op steden in het zuiden van Iran, dicht bij de strategisch vitale Straat van Hormuz. Dit is een 100% oorlogsmisdaad, in strijd met elk internationaal verdrag en elke norm van beschaafd gedrag. De westerse media zwijgen hierover, of framen het als 'noodzakelijke verdediging' tegen een verzonnen dreiging. Intussen heeft Iran, dat zich aanvankelijk terughoudend opstelde conform de afspraken in het Memorandum of Understanding (MOU) over de monitoring van de scheepvaart, nu moeten retaliëren tegen Amerikaanse militaire bases in de Golfstaten die deze criminele aanvallen faciliteren.

De geopolitieke dynamiek rond de Straat van Hormuz is explosief. De Amerikanen probeerden via Oman, onder dreiging van geweld en het wissen van het land van de kaart, hun scheepvaart door te zetten. Oman capituleerde, maar dit schond de afspraak dat Iran gedurende 60 dagen kosteloos de scheepvaart zou monitoren. De Amerikaanse aanvallen op schepen aan de Omaanse kant noopten Iran tot het handhaven van zijn controle over de waterweg. De Straat van Hormuz is, in zekere zin, Iran's 'nucleaire wapen': het geeft het land enorme economische hefboomwerking over de wereldeconomie. De dreiging van Donald Trump om hier tol over te heffen (tot wel 20% per vat olie, wat neerkomt op tientallen dollars per vat) is een daad van economisch terrorisme zonder enige juridische basis.

De Europese stilte hierover is oorverdovend. Waar is de verontwaardiging over de schending van de vrijheid van zeevaart? Waar is de veroordeling van de moord op een spiritueel en politiek leider, iets wat in Europa een internationale crisis van ongekennde proporties zou ontketen als het een westerse leider zou overkomen? De massale opkomst van naar schatting 30 miljoen Iraniërs (bijna een derde van de bevolking) tijdens de rouwplechtigheden toont een eenheid en veerkracht die het Westen blijft onderschatten. Deze volkssteun geeft Iran de rugdekking om standvastig te blijven en niet toe te geven aan de chantage van de Straat.

Bovendien onthult de transcriptie een intrigerende dynamiek binnen de Amerikaanse elite zelf, waarbij figuren als J.D. Vance zich mogelijk proberen te profileren ten opzichte van de pure oorlogszucht van Marco Rubio, niet uit moreel besef, maar uit electoraal opportunisme. Ondertussen maken deze elites, inclusief figuren rondom Trump, fortuinen door te speculeren op de markten op basis van oorlogsnieuws, terwijl de gewone bevolking de prijs betaalt in stijgende energieprijzen en

onzekerheid.

De Blokkade van Cuba: Een Stil Moorddossier

Aan de andere kant van de wereld voltrekt zich een even gruwelijke, maar nog minder hoopgevende tragedie: de situatie in Cuba. Onder de druk van een maximumblokkade door Washington, mede gefaciliteerd en aangewakkerd door de oorlogszuchtige retoriek van figuren als Marco Rubio, wordt het Cubaanse volk systematisch verstikt.

De realiteit op de grond, zoals beschreven in een ontluisterend bericht van een lid van de Ierse Communistische Partij dat momenteel in Havana verblijft, is apocalyptisch. Bewoners van appartementen op de 18e verdieping zitten vast zonder werkende liften. Er is geen stromend water, wat betekent dat toiletten niet doorgespoeld kunnen worden en de lucht verzadigd is met de geur van ontlasting. Mensen kunnen zich niet wassen, niet koken, niet schoonmaken. **Dit is geen 'beleid' of een 'uitdaging'; dit is terrorisme. Het is een opzettelijke, georganiseerde daad van massamoord door de Verenigde Staten tegen een soeverein volk.**

Schokkende rapporten wijzen erop dat in de afgelopen maanden alleen al 1.800 kinderen in Cuba zijn overleden als direct gevolg van het gebrek aan elektriciteit en de ineenstorting van de medische infrastructuur. Ter vergelijking: de wereld stond stil na 9/11, toen er 3.000 slachtoffers vielen. Maar 1.800 dode kinderen in Cuba, of de meer dan 70.000 dode kinderen in Gaza, genereren geen enkele verontwaardiging in de Europese hoofdsteden. De Ierse regering, noch de bredere EU, heeft deze barbaarse daden veroordeeld.

De stilte is medeplichtigheid. Het is een bewijs dat het internationaal recht slechts een instrument is dat door het Westen wordt ingezet tegen zijn rivalen, terwijl het voor zichzelf en zijn bondgenoten niet bestaat. Cuba, beroemd om zijn internationale solidariteit, het sturen van artsen naar de hoeken van de aarde en zijn medische innovaties, wordt nu gestraft omdat het zich niet onderwerpt aan de imperiale wil van Washington. **De Europese linkse partijen en regeringen, die ooit zouden opkomen voor de zwakkeren, kijken weg. Dit is het definitieve bewijs van hun morele faillissement.**

Gaza en de Necrocapitalistische Oorlogsmachine

De situatie in Palestina vormt het absolute dieptepunt van dit westerse morele verval. Francesca Albanese, de VN-rapporteur voor de bezette Palestijnse gebieden, heeft in haar rapportages onomwonden en onderbouwd gesteld dat wat er in Gaza gebeurt, voldoet aan de juridische definitie van genocide. Dit is geen politieke retoriek of activisme, maar een juridische vaststelling gebaseerd op Artikel II van het Genocideverdrag: handelingen gepleegd met de intentie om een nationale, etnische, raciale of religieuze groep als zodanig, geheel of gedeeltelijk, te vernietigen.

De verijdeling van humanitaire Hulp en de Marteling van Kinderen

De vernietiging in Gaza is niet een 'ongeluk van de oorlog' of 'collaterale schade'. Het is een systematisch, doordacht beleid. Israël heeft, zoals Albanese scherp opmerkt, hulp en voedsel al decennialang als wapen ingezet, maar de huidige schaal en intensiteit zijn ongekend in de moderne geschiedenis. De bevolking wordt gereduceerd tot leven in tentenkampen, blootgesteld aan de elementen, terwijl de toegang tot medische hulp, voedsel en water opzettelijk wordt geblokkeerd als middel tot collectieve bestraffing.

De getuigenissen over het lot van Palestijnse kinderen zijn hartverscheurend en zouden elke persoon met een menselijk geweten moeten doen walgen. Gaza heeft nu het hoogste aantal kinderamputaties in de wereldgeschiedenis. Kinderen ondergaan amputaties zonder verdoving, omdat de anesthetica op zijn of de ziekenhuizen vernietigd zijn. Kinderen die zo ver uitgehongerd zijn dat ze dierlijk voer hebben gegeten en daardoor geïntoxiceerd raken, met levenslange schade tot gevolg. Kinderen die met kogels in hun hoofd worden gevonden. Dit is geen 'zelfverdediging'; dit is het werk van een leger van kindermoordenaars, gesteund door een politieke leiding die openlijk oproept tot vernietiging en ontheemding.

Albanese's rapport over 'marteling en genocide' werd door Israël afgewezen met de gebruikelijke, holle beschuldiging van antisemitisme. Dit is een afleidingsmanoeuvre die inmiddels zijn werking heeft verloren bij elke onafhankelijke waarnemer. De VN-commissie tegen marteling heeft reeds bevestigd dat de daden van Israël tegen

duizenden Palestijnen, zowel binnen als buiten de gevangenissen, neerkomen op een systematisch beleid van marteling dat bijdraagt aan de genocide. Het leed dat wordt toegebracht op de Westelijke Jordaanoever weerspiegelt de gruwel in Gaza, wat aantoont dat het uiteindelijke doel de algehele vernietiging van de Palestijnse levensvatbaarheid is.

Necrocapitalisme: Oorlog als Winstmodel

Waarom gaat dit door? Omdat er geld mee te verdienen is. We getuigen van de opkomst van wat Albanese treffend 'necrocapitalisme' noemt: een economisch model dat profiteert van dood, vernietiging en ontheemding. De bezettingseconomie is geëvolueerd naar een genocide-economie.

Grote technologiebedrijven, defensiecontractors en financiële instellingen (zoals Palantir en andere actoren op de beurs) zien hun aandelenkoersen stijgen terwijl de regio in puin wordt gelegd. De expansieve agenda van Israël en de VS in het Midden-Oosten wordt gedreven door deze imperiale en commerciële belangen. Het is een schrijnende paradox dat gewone Amerikaanse burgers, die moeite hebben om aan het einde van de maand rond te komen en zich geen medische zorg kunnen veroorloven, via hun belastinggeld en pensioenfondsen mede-investeren in de vernietiging van Gaza. De elite verrijkt zich; de werkende klasse, zowel in het Midden-Oosten als in het Westen, betaalt de prijs met hun leven, hun welvaart en hun menselijkheid.

De sancties die de Verenigde Staten persoonlijk tegen Francesca Albanese hebben ingesteld, zijn het ultieme bewijs van de zwakte en de angst van dit systeem. Wanneer juridische en morele argumenten niet meer weerlegd kunnen worden, valt men terug op intimidatie en het monddood maken van de boodschapper. Het straft haar voor het uitoefenen van haar vrijheid van meningsuiting, een recht dat in het Westen zogenaamd heilig is, zolang het maar niet de verkeerde waarheden over de macht blootlegt.

De Escalatie naar een Totale Oorlog: Europa als Speelbal van de VS

Terugkerend naar het Europese continent, is de situatie even alarmerend. De Europese politieke klasse lijkt elk contact met de realiteit verloren te hebben. In plaats van te pleiten voor diplomatie, omarmen ze een gevaarlijke militarisering. We zien dit in de goedkeuring van Oekraïense aanvallen met langeafstandswapens diep op Russisch grondgebied, gericht op olie- en gas infrastructuur, met de zegen van de

NAVO.

Dit is een spel met vuur van de meest gevaarlijke soort. Rusland bezit, samen met de VS, 90% van 's werelds kernwapens. De Europese leiders, die zich verschuilen achter de NAVO, lijken te vergeten dat een escalatie die Rusland in het nauw drijft, niet zal leiden tot een vreedzame capitulatie, maar tot een asymmetrische en mogelijk nucleaire respons. De retoriek binnen het Russische establishment begint al te verschuiven naar een heroverweging van de nucleaire doctrine, een direct gevolg van de westelijke provocaties.

De Europese media spelen hierin een verwerpelijke, onmiskenbare rol. In plaats van kritisch onderzoek te doen naar de oorzaken van het conflict en de belangen van de defensie-industrie, fungeren ze als een luidspreker voor oorlogspropaganda. Politici in landen zoals Ierland beweren onlangs dat het oplossen van de huisvestingscrisis of het investeren in gezondheidszorg een "luxé" is geworden, omdat "er oorlog aan onze deur klopt". Deze redenering is doortrapt en misleidend. De oorlog klopt niet zomaar aan; hij is actief aangewakkerd en in stand gehouden door dezelfde elites die nu bezuinigen op de sociale zekerheid. Het is een afleidingsmanoeuvre om de afbraak van de verzorgingsstaat te rechtvaardigen onder het mom van nationale veiligheid.

De geschiedenis leert ons dat rivaliserende imperialistische machten in 1914 en 1939 op vergelijkbare wijze in een wereldoorlog sliepen, gedreven door een mengeling van hebzucht, ideologische blindheid en het falen van het diplomatieke apparaat. De huidige "coalities van willigen" en de militaire parades in Europese hoofdsteden zijn geen tekenen van sterkte, maar van een wanhopige poging om een onhoudbare geopolitieke positie te maskeren. Europa industrialiseert zichzelf uit de markt, vervreemdt zich van potentiële partners in het Globale Zuiden, en maakt zichzelf kwetsbaar voor de grillen van Washington.

Het Zwijgen Opleggen: De Criminalisering van Solidariteit

Een kenmerk van elk failliet regime is de noodzaak om afwijkende meningen te onderdrukken en solidariteit te criminaliseren. We zien een wereldwijde, gecoördineerde aanval op activisme, solidariteit en de vrijheid van meningsuiting. Het meest recente en schrijnende voorbeeld hiervan is de zaak van Fergie Chambers.

Chambers, een Amerikaanse filantroop uit een miljardairsfamilie die zijn fortuin heeft ingezet voor progressieve doelen wereldwijd, werd in juli in Spanje gearresteerd op basis van een verzegelde aanklacht. De beschuldiging zou draaien om het "financieren van terrorisme". De realiteit is dat Chambers humanitaire projecten heeft gefinancierd, zoals waterontziltingsinstallaties in Palestina, scholen voor

kinderen en programma's voor de geestelijke gezondheid van wezen in Gaza.

Zijn arrestatie en de dreiging van uitlevering aan de Verenigde Staten zijn een afschuwelijke schending van het internationaal recht en een gevaarlijk precedent. Onder de huidige Amerikaanse wetgeving, versterkt door recente anti-terrorismeconferenties die linkse activisten, antifascisten en solidariteitsbewegingen als doelwit hebben, is een eerlijk proces voor Chambers in de VS onmogelijk. We hebben al gezien hoe activisten in de VS tot honderden jaren cel worden veroordeeld op basis van hun lidmaatschap van een linkse boekenclub.

De Spaanse regering staat nu voor een morele test. Zal het zich buigen voor de druk van Washington, zelfs nadat Trump recentelijk nog dreigde de handel met Spanje te stoppen vanwege hun houding ten opzichte van Israël en Palestina? De uitlevering van Chambers zou een verraad zijn aan elk principe van rechtvaardigheid. Het maakt duidelijk dat solidariteit met het Palestijnse volk, of met welk onderdrukt volk dan ook, in het Noorden steeds meer wordt behandeld als een criminele activiteit.

Deze trend is niet beperkt tot individuen. Organisaties, boekclubs, en academici worden geïntimideerd. De Britse regering heeft onlangs de Iraanse Revolutionaire Garde op een terroristenlijst geplaatst, terwijl de Israëlische strijdkrachten (IDF), verantwoordelijk voor de dood van tienduizenden burgers, vrijuit gaan. Deze selectieve toepassing van de term 'terrorisme' onthult de term voor wat het is: een politiek label om tegenstanders te delegitimeren en eigen bondgenoten te beschermen tegen accountability.

Conclusie: De Noodzaak van Georganiseerde Weerstand

De synthese van deze drie bronnen leidt tot een onontkoombare, sombere maar verhelderende conclusie: we bevinden ons in de greep van roofzuchtige elites. De Europese Unie is haar ziel verloren. Ze is een bureaucratisch, oorlogszuchtig project geworden dat zijn eigen burgers opoffert voor de geopolitieke ambities van een falende Amerikaanse hegemoon, terwijl het de ogen sluit voor de gruwelen in Gaza, Cuba en Iran. Het Westen probeert de geschiedenis tegen te houden, maar de opkomst van het Globale Zuiden en de weerbaarheid van volkeren zoals die in Iran, Rusland en Palestina tonen aan dat deze imperialistische reflexen niet langer ongestraft blijven.

Het is niet genoeg om hier verontwaardigd over te zijn. Verontwaardiging zonder actie is slechts een vorm van intellectueel zelfmedelijden. De boodschap die we moeten overnemen is die van georganiseerde solidariteit. We kunnen niet onze handen in de lucht gooien en zeggen dat het systeem te groot is om te verslaan.

Zoals Malcolm X ooit stelde: laat de vijand je nooit vertellen hoeveel van hen er zijn.

De meerderheid van de mensen, zowel in Europa als daarbuiten, beseft dat het systeem gebroken is. Ze voelen de stijgende kosten, ze zien de vernietiging op hun schermen, en ze voelen de afwezigheid van democratische controle. De taak is nu om deze verspreide onvrede om te zetten in gecoördineerde, georganiseerde macht. Dit betekent druk uitoefenen op lokale en nationale regeringen, het steunen van onafhankelijke media, het financieel en politiek ondersteunen van solidariteitsbewegingen (zoals die voor Cuba en Palestina), en het weigeren om deel te nemen aan de oorlogsretoriek.

De herfst van 2026 zal cruciaal zijn. De wereld staat op een kruispunt. We kunnen blijven slaapwandelen richting de afgrond van een derde wereldoorlog, gevoed door de winsten van de defensie-industrie en de hypocrisie van Brussel en Washington. Of we kunnen kiezen voor de moeilijke, maar noodzakelijke weg van waarheid, rechtvaardigheid en menselijkheid. Voor de lezers van dit platform, die de geschiedenis begrijpen en de wereld door een kritische, onafhankelijke lens bekijken, is die keuze al gemaakt. Het is nu tijd om er naar te handelen. De tijd van stilte is voorbij; de tijd van georganiseerde waarheid en onverzettelijke solidariteit is aangebroken.